

HỒI 516

Ti Bĩ Thứ Sát

Hai gã rẽ vào Chu Tước đại nhai, con đường chật cứng người đi, ngựa xe như nước, tiến được một bước thật vất vả vô cùng. Ba ngày nữa, đại điển lập quốc của Bột Hải quốc sẽ được tiến hành vào lúc mặt trời vừa lên. Đại lễ này không những quyết định vận mệnh của bộ tộc Mạt Hạt mà còn cho tất cả mọi người trên thảo nguyên. Tất cả những nhân vật quan trọng liên quan đến việc này đều đã đến cả rồi.

Khấu Trọng sánh vai cùng Từ Tử Lăng thưởng thức những niềm vui của chốn phồn hoa đô hội, đâu đâu cũng ồn ào náo nhiệt như đang họp chợ. Mỗi nhóm người lại trò chuyện bằng ngôn ngữ riêng của bộ tộc mình, tiếng nói cười của nhiều ngôn ngữ hòa quyện vào nhau, không khí tung bừng rộn rã xưa nay chưa từng có.

Khấu Trọng kể tai Từ Tử Lăng thì thầm: "Người nói sáng nay đã gặp ba người, một là Sư Phi Huyền, một là Âm Hiến Hạc, người còn lại là ai?"

Từ Tử Lăng đáp: "Là Mỹ Diễm phu nhân... hà!"

Từ Tử Lăng buột miệng thở dài là do gã hiện không thể hiểu rõ Mỹ Diễm phu nhân là chính hay tà. Nếu đúng như lời của Liệt Hà, y thị không chỉ là một yêu phụ, mà còn là tình nhân của Phục Nan Đà nữa.

Khấu Trọng thấu hiểu tâm trạng của Tử Lăng, ngay chính bản thân gã cũng thấy thấp thỏm bất an. Nếu một nhan sắc thiên kiều bá mị như Mỹ Diễm mà độc như rắn rết thì thật đáng tiếc vô cùng. Đương nhiên chuyện này cũng cần phải chứng thực lại mới khẳng định được.

Gã nhú mày: "Không ngờ lại là nàng ta. Thế nàng ta tình cờ gặp hay chủ tâm tìm người vậy?"

Từ Tử Lăng tiến về phía Ngoại Tân quán ở cạnh vương thành, trả lời: "Ta đang trên đường về thì bị nàng ta ngồi trên xe ngựa chặn lại, yêu cầu trả lại Ngũ Sắc thạch. Ta phải làm sao bây giờ?"

Khấu Trọng thất thanh: "Cái gì?"

Từ Tử Lăng phải giải thích qua một lượt, rồi cười khố: “Tình hay lý đều thuộc về nàng ta hết, ta đâu có thể làm gì khác hơn?”

Khấu Trọng nói: “Mỹ nhân này thật không đơn giản. Thôi, không có Ngũ Sắc thạch thì thôi! Điều cần thiết là Cổ Nạp Đài huynh đệ phải thành công trong việc chiếm được số tên đó là xong, lúc ấy thì sợ gì Bái Tử Đình không cúi đầu xưng thần chứ.”

Rồi lại nói: “Lão Bạt sao đi lâu quá vậy, tới giờ này mà vẫn chưa về?”

Từ Tử Lăng đáp: “Yên tâm đi, ngoài Tất Huyền thì không còn ai làm khó được huynh ấy đâu, nếu đánh không nổi thì chạy, chắc còn công việc gì khác nên huynh ấy mới chưa về.”

Tiếng nói cười vui vẻ của đám trẻ con từ xa truyền lại, hai gã quay nhìn sang. Một đám bảy tám đứa bé chừng mười hai, mười ba nô đùa giữa phố, chạy qua chạy lại giữa dòng người tấp nập, chơi trò đuổi bắt đang chạy về phía bọn gã.

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Mấy đứa bé ngây thơ hoạt bát này giống như bọn ta hồi ở Dương Châu quá, nhưng mục đích của bọn ta hồi đó là trộm tiền của thiên hạ, mong rằng đám trẻ con này không phải đồ tử đồ tôn của ta với người.”

Khấu Trọng cũng cười theo: “Hình như bọn chúng nhìn trúng túi tiền của bọn ta rồi.”

Khấu Trọng chưa dứt lời thì đám trẻ con đã chạy đến cạnh hai gã, một đứa nấp sau lưng Khấu Trọng. Nó nắm lấy vạt sau của áo khoác Khấu Trọng, bật lên cười khúc khích, tiếng cười trong trẻo đáng yêu của tuổi thơ, vừa nói vừa thở hổn hển: “Không bắt được! Không bắt được!”

Mấy đứa trẻ khác cũng ào lên rượt bắt. Chúng chạy nháo nhào vòng quanh, không ngừng giật giật gấu áo hai gã.

Không khí nô đùa của đám trẻ con làm hai gã xúc động, tính con nít lại nổi lên, cả hai đứng lại nhìn nhau cười cười.

Bất chợt hai gã cảm thấy không ổn. Bốn bên đều có người áp sát tới, sát khí cực thịnh.

Hai gã đã trải qua hàng trăm trận chiến, bình thường nếu bị sa vào vòng vây vẫn có khả năng ứng phó kịp thời. Nhưng hiện giờ lại có bảy tám đứa trẻ vô tội quẩn quýt xung quanh hai gã. Không gian hoạt động đã bị phong bế, nếu hai gã tung người lên không cũng làm cho bọn trẻ bị thương, mà thời gian cũng không còn kịp nữa.

Những kẻ ám sát chẳng màng đến sự an nguy của lũ trẻ, rút binh khí giấu trong người ra, trong chớp mắt đao quang lóe lên tứ bề, đâm chém tới tấp vào hai gã. Sự việc xảy ra quá

bất ngờ, những người đi đường đứng quanh đó không biết xảy ra chuyện gì, thấy đao quang loang loáng đều bỏ chạy tứ tán khiến tình thế càng thêm hỗn loạn. Trong chớp mắt, cả hai đều biết đây là cạm bẫy, kẻ địch dạy cho bọn trẻ nô đùa bên cạnh bọn gã, lợi dụng lúc mấy đứa trẻ quần tay quần chân hai gã để tấn công từ bốn phương tám hướng. Vài đứa trẻ thấy nguy hiểm, lại càng ôm chặt hai gã để mong được bảo vệ, khiến hai gã càng thêm khó khăn.

Một đạo đao quang lóe lên như cầu vồng chém tới.

Khấu Trọng chỉ nhìn vào một điểm tinh quang, điểm tinh quang ấy tạo thành một đường vòng cung từ phía chính diện đâm tới trước mặt gã. Đao khí bao trùm toàn thân gã, nếu không bị vướng tay chân, gã có thể né tránh. Nhưng bây giờ hai chân đã bị bọn trẻ ôm chặt, nếu Khấu Trọng không nhẫn tâm hất đám trẻ văng ra, thì không đủ thời gian để thoát thân, nhưng nếu làm vậy thì mấy đứa trẻ sẽ bị thương nặng.

Kẻ chém tới ở trước mặt mang mặt nạ, đao pháp tuy đã đạt đến cảnh giới nhất lưu nhưng không làm khó được Khấu Trọng, vấn đề là nhất đao chém tới từ bên phải và thanh trường kiếm đâm vào sau lưng gã. Điều đáng sợ nhất là kiếm thủ ở phía sau mới chính là kình địch, mũi kiếm còn cách Khấu Trọng khoảng một thước, nhưng cả vùng lưng gã như bị chìm trong băng tuyết, rõ ràng công lực của người này chẳng kém gì gã. Khấu Trọng không kịp rút ra Tỉn Trung Nguyệt, trong lòng thầm than, thế là chồm người ngã xuống phía trước, kéo theo cả hai đứa trẻ.

Phía Từ Tử Lăng lại càng tệ hơn, một đứa trẻ hoảng quá chui gọn vào lòng gã, hai đứa ở phía sau kéo áo bào của gã xuống, hai đứa còn lại thì té phịch giữa gã với Khấu Trọng, một đứa lăn về phía bên trái của gã. Ánh đao phía trước cuộn tới như gió bão, kẻ tấn công chính diện hai tay cầm hai thanh trủy thủ tẩm độc ánh lên màu đỏ, người này không cao lắm, ăn mặc theo kiểu đàn ông. Khuôn mặt tuyệt đẹp được bôi đen, nhưng từ thủ pháp giao đấu, Từ Tử Lăng nhận ra đó là Mộc Linh vợ của Thâm Mạt Hoàn, vì đã một lần cùng y thị giao đấu. Mộc Linh ra tay rất ác độc, không màng đến sự sống chết của đứa bé trong lòng Từ Tử Lăng.

Còn có ba kẻ địch nữa, hai từ phía sau đánh tới. Một người sử dụng hai cây búa cán ngắn, nếu không phải Thâm Mạt Hoàn thì công lực cũng tương đương, đòn tấn công của y rất mạnh mẽ, nếu bị chém trúng, đảm bảo sẽ đứt gân gãy xương, thậm chí có chân khí hộ thân cũng không chịu nổi.

Người kia công lực tuy kém hơn nhưng cũng thuộc hàng nhất lưu, sử dụng một đôi song câu, tấn công vào cổ và hông phải. Kẻ cầm đao còn lại phong tỏa bên trái, tình thế trước sau thọ địch rất nguy hiểm cho Tử Lăng.

Trong chớp mắt, cả hai bị dồn vào thế tiến thoái lưỡng nan, điều khiến hai gã lo lắng nhất là đám trẻ vô tội, kẻ địch đúng là không có nhân tính.

Kế hoạch của Thâm Mạt Hoàn hết sức hoàn chỉnh, họ biết đúng giờ ngo hai gã sẽ đi gặp Bái Tử Đình, cho nên sai bọn trẻ ra chơi đùa để cản đường, rồi sau đó tấn công bằng đòn sấm sét, đưa hai gã vào tử địa.

Từ Tử Lăng quát lớn một tiếng, phát động thần công.

Gã biết trong tình huống này mình sẽ bị thương, chỉ mong không chết để có thể giữ mạng cho bọn trẻ. Gã tự chấn nát áo bào bằng da dê thành từng mảnh bắn về phía kẻ địch.

“Keng! Keng.”

Khấu Trọng đang ngã xấp xuống đất, đột nhiên vận mình ngửa mặt lên trời, hai tay vỗ vào hai lưỡi đao tấn công tới từ phía trước và bên phải, đồng thời tránh được thanh trường kiếm đâm từ phía sau. Đứa trẻ ôm hai chân gã lăn xuống đất, dù gã có tuyệt thế võ công, trong nhất thời cũng không thể nào sử dụng được.

Hai kẻ cầm đao hự một tiếng đau đớn, té nhào ra sau. Khấu Trọng đã ngưng tụ công lực cả đời để truyền Loa Hoàn kinh vào đao của chúng.

Kiểm thủ tấn công từ sau công lực hết sức cao cường, phóng vọt người lên rồi giữ nguyên kiếm thức từ trên cao đâm xuống tim Khấu Trọng.

Tuy đối phương đã cải trang, lại dán thêm râu, nhưng từ ánh mắt gã có thể đoán được kẻ thích khách tàn độc này là Hàn Triều An của Cao Lệ.

Trong nhất thời hai tay Khấu Trọng không kịp thu về gạt đỡ, hai chân lại bị đứa bé ôm chặt, chỉ đành mượn lực eo lưng vận thân trên sang bên phải. Thanh trường kiếm đâm vào ngực.

Nửa thân trên của tấm áo bào da dê của Từ Tử Lăng bị gã dùng kinh khí chấn rách thành nhiều mảnh nhỏ bắn về phía kẻ địch, mỗi mảnh đều chứa đựng chân kinh sắc bén như đao, nếu chém trúng vào những chỗ hiểm yếu, sẽ có thể tạo thành những vết thương không thể hồi phục.

Khi nửa mảnh dưới của tấm áo bào rơi xuống, hai đứa trẻ té phịch xuống đất, nhờ vậy chúng tránh được đòn tấn công bằng hai búa và hai câu từ phía sau.

Kẻ sử dụng đao và người sử dụng song câu vội lách sang một bên, tránh được những mảnh da dẻ, lại tiếp tục biến chiêu tấn công. Mộc Linh và Thâm Mạt Hoàn vẫn không đổi thế công, hai vợ chồng dùng kinh khí thổi bay những mảnh da dẻ đang lao vào mặt, còn những mảnh khác thì bị chặn lại bởi chân khí hộ thân. Sự biến hóa vi diệu đó khiến Từ Tử Lăng tìm được một luồng sinh cơ.

Từ Tử Lăng bắt Bất Động Căn Bồn Ẩn, xoay người, đưa đứa trẻ trong lòng mình tránh khỏi mũi trủy thủ tấm độc của Mộc Linh, đồng thời quát lên một tiếng chân ngôn: "Lâm!" Mộc Linh và Thâm Mạt Hoàn đều giật mình, tấn công hơi chậm lại. Đó là kẻ hở để cho Từ Tử Lăng tranh thủ thời gian kịp ứng phó. Hai thanh trủy thủ của Mộc Linh đâm tới tai và hông gã, chiêu thức tinh kỳ ảo diệu, dù cho trong tình huống đòn đá độc đấu, không hề bị vướng tay chân, gã vẫn phải cẩn thận ứng phó, huống chi còn có Thâm Mạt Hoàn đang lao tới từ phía sau.

Từ Tử Lăng hai tay phân khai đánh thẳng vào thế công của hai bên. Chân phải làm trụ, chân trái tung cú đá như điện chớp vào hạ âm của Thâm Mạt Hoàn.

Hai bên vừa hợp đã khai. Thanh trủy thủ của Mộc Linh đã đâm vào sườn phải của Tử Lăng, Thâm Mạt Hoàn hạ cán búa xuống chặn lại cú đá của gã, còn búa kia đã bị Từ Tử Lăng khóa chặt.

Từ Tử Lăng dồn chân khí ra khiến thanh trủy thủ tấm độc của Mộc Linh không đâm sâu hơn nữa, nhưng không thể nào tránh được đòn đao và song câu. Máu tươi bắn ra, tay phải bị đao đã đâm trúng, nhưng thoát được câu chém vào cổ, câu còn lại đã rạch một đường sau vai trái làm máu tươm ra. Cũng may là Từ Tử Lăng xoay chuyển người nhanh mới tránh được chỗ yếu hại.

Mộc Linh và Thâm Mạt Hoàn lại tấn công thêm lần nữa. Một tiếng kêu thảm, kẻ cầm đao bị Từ Tử Lăng trở tay quét một chuồng vào vai, té lăn ra ngoài, tên kia xông vào đã bị quét ra, trên người vẫn còn dính máu tươi của Từ Tử Lăng.

Phía bên kia Khấu Trọng cũng gặp nguy hiểm, lưng gã còn khoảng một thước nữa mới chạm đất, kiếm của kẻ địch đã đâm trúng ngực. Hai tay gã chấp lại, kẹp cứng thanh kiếm. Gã nghĩ bụng nếu Hàn Triều An nhả kinh ra, chắc chắn sẽ khiến tâm mạch của gã đứt đoạn, nên

vội vàng truyền ra chân kinh, dồn về phía đối phương. Hàn Triều An không thể nào đẩy nội lực ra, kinh hải vội mượn thể rút kiếm phóng vọt ra.

Khấu Trọng trở tay vỗ xuống đất, cố kìm cơn đau nơi ngực, tay kia rút Tĩnh Trung Nguyệt, mang theo cả hai đứa trẻ bật dậy, đồng thời bảo đao quét ra, hai tiếng keng keng vang lên, gã đã gạt được hai thanh đao. Tĩnh Trung Nguyệt rời khỏi tay hóa thành ánh vàng, bay đến người Mộc Linh đang tấn công Tử Lăng.

“Bốp!”

Từ Tử Lăng vỗ hai chưởng vào hai búa của Thâm Mạt Hoàn, khiến đối phương không thể nào tiếp tục tấn công nữa, rồi gã tung cước đá vào kẻ cầm song câu khiến y loạng choạng thối lui, nhưng lại không thể nào ứng phó với trủy thủ của Mộc Linh.

May mà Khấu Trọng phóng Tĩnh Trung Nguyệt tới, “keng” một tiếng, Mộc Linh bị buộc phải thối lui, Khấu Trọng sử dụng chân kinh nên vết thương trước ngực vỡ ra máu tuôn như suối. Cả một khúc đường đại loạn, người kêu ngựa hí vang lừng. Một đội tuần binh đang tiến về phía Hoàng thành khiến không khí càng thêm căng thẳng.

Vết thương trên tay trái Từ Tử Lăng máu chảy xuống ròng ròng, đau đến mức không đưa tay lên nới, gã bèn đưa tay phải đánh ra Bảo Bình khí, đến khi kẻ cầm song câu phát giác ra thì Bảo Bình khí đã đánh vào ngực, y bật người lên miệng phun máu rồi té xuống đường.

Hàn Triều An lập tức lao tới đỡ kẻ cầm song câu rồi hú lên một tiếng. Kẻ địch nghe thế phân tán bỏ chạy, có kẻ phóng lên mái nhà, có kẻ lẩn vào hẻm, trong chớp mắt đã chạy chẳng còn một mống. Từ Tử Lăng giờ mới thấy choáng váng vì mất máu. Bọn trẻ tới lúc này mới hoàn hồn khóc òa lên, khiến gã yên tâm là chúng không hề bị thương.

Người đi đường vây quanh họ chỉ trỏ, có người chạy đến đỡ bọn trẻ. Khấu Trọng gắng gượng đứng dậy, vận công cầm máu, rồi lễ bước đến cạnh Từ Tử Lăng khẽ hỏi: “Có bị thương vào gân cốt không?”

Từ Tử Lăng định thần, thấy nơi ngực Khấu Trọng vẫn còn chảy máu. Chỉ cần hơi lệch sang phía bên trái một chút, chắc chắn sẽ trúng tim. Gã lắc đầu: “Chưa chết được đâu. Trủy thủ của Mộc Linh có độc, nếu là người khác đã chết chắc rồi.”

Khấu Trọng khẽ nói: “Đừng tỏ vẻ yếu ớt!”

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, trong hoàn cảnh kẻ địch đang dòm ngó, nếu cứ bên nào biết họ bị thương nghiêm trọng, chắc chắn họ sẽ không còn mạng trở về Trung Nguyên. Nhất là Thạch Chi Hiền.

Lúc này tuần binh đến, kẻ cầm đầu quát lớn: "Ai dám đánh nhau ngoài đường?"

Khấu Trọng tra đao vào vỏ, gương cười: "Bọn ta là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, dù cho có hành vi trái pháp luật, đêm nay sẽ đích thân giải thích với Đại vương."

Bọn tuần binh nghe thế, lập tức thay đổi thái độ, hỏi họ cần giúp đỡ gì hay không. Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng và mình đều bê bết máu, mỉm cười từ chối, kéo Khấu Trọng qua một bên, khẽ nói vào tai gã: "Người nói xem tiểu sư di có tham gia hành động ám sát này không?"

Khấu Trọng cố kìm cơn đau nơi ngực: "Rất khó nói, mua quần áo trước đã, như vậy làm sao gặp kẻ địch."

Thấy bộ dạng đầy máu me của hai gã, người đi đường đều kinh hãi tránh xa. Đây là lần đầu tiên bọn gã thê thảm như thế này. Trên người có nhiều vết thương, Khấu Trọng bị thương ở ngực nặng nhất, Từ Tử Lăng thì ở hông và tay trái.

Dù cho có Trường Sinh khí cũng không thể nào hồi phục trong thời gian ngắn.

Binh khí của đối phương đều mang theo kinh khí ẩn tàng sát thương cực mạnh, xâm nhập đến tận kinh mạch, ngoại thương nội thương cộng với mất máu, nếu không phải nội công của bọn gã đi theo đường riêng, thì e là sớm đã không thể bò dậy nổi rồi.

Trong tòa thành nguy cơ bốn bề này, những ngày tháng tiếp sau tuyệt đối không dễ sống chút nào.

Từ Tử Lăng nói: "Địch nhân tất sẽ phái người quan sát tình hình bọn ta lúc này, nếu lộ ra sơ hở, hậu quả thật khó lòng mà tưởng tượng nổi."

Khấu Trọng cười lên ha hả, cố ý cao giọng: "Lần này coi như là lật thuyền trong mương rạch may chỉ phải chịu chút khổ da thịt bên ngoài, lần này bọn ta nhất định phải đòi lại công đạo mới xong."

Từ Tử Lăng dừng lại bên ngoài một tiệm y phục, cách một con ngõ chính là Ngoại Tân quán nơi Phó Quân Tường trú chân, nhoẻn miệng cười nói: "Thay y phục đã, rồi chúng ta đi tìm người trút giận sau cũng được."

Khấu Trọng bước vào trong tiệm trước, biết rõ nếu bọn Thâm Mật Hoàn tập kích lúc này, tất sẽ phát giác ra bọn gã không còn sức chịu nổi một kích nữa.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>